

Sygn. akt I C 31/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2013 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa W. W., G. W.

przeciwko Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz W. W. kwotę 120.000 (sto dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz G. W. kwotę 100.000 (sto tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2012 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz W. W. kwotę 3.817 (trzy tysiące osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz G. W. kwotę 3.817 (trzy tysiące osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 11.035 (jedenaście tysięcy trzydzieści pięć) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 31/13

UZASADNIENIE

G. W. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2012 r do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W. W. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2012 r do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego

W uzasadnieniu swego żądania powodowie wskazali, iż w dniu 10.08.2007 r w miejscowości C. zdarzył się wypadek drogowy, w wyniku którego S. W. - córka powodów doznała ciężkich obrażeń ciała, skutkujących jej śmiercią. W chwili śmierci miała zaledwie 17 lat. Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. Pozwany co do zasady przyjął swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, m.in. zwrócił koszty pogrzebu i przyznał 26.000 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej powodów w wyniku śmierci córki. G. W. uzyskała ponadto 20.000 zł odszkodowania od sprawcy wypadku na mocy

wyroku Sądu Rejonowego w sprawie karnej (zaliczone na poczet odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej). W 2012 r powodowie zgłosili pozwanej spółce żądanie zapłaty zadośćuczynienia. Pismem z dnia 25 kwietnia 2012 r pozwany odmówił przyznania zadośćuczynienia nie uznając podstawy prawnej żądania. Z uwagi na datę zdarzenia powodowie jako podstawą prawną swego żądania wskazali treść art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. G. W. i W. W. podnieśli, iż na skutek zawinionego działania sprawcy wypadku doszło do naruszenia ich dóbr osobistych w postaci więzi emocjonalnej i uczuciowej pomiędzy rodzicami a córką S. W.. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż żaloba i ból po śmierci córki nigdy się nie zakończył, smutek i żal towarzyszą im do dziś.

W dniu 28 grudnia 2012 r doszło do połączenia (...) S.A. w W. z Towarzystwem (...) S.A. z siedzibą w W., na mocy którego nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) S.A. w W. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. Tym samym Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. weszła w prawa i obowiązki pozwanego towarzystwa. (postanowienie k. 48 – 48v, odpis z KRS k. 49 – 51)

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany zakład ubezpieczeń wskazał, iż jego odpowiedzialność jako ubezpieczyciela dotyczy wyrządzenia szkody, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata, zniszczenie, uszkodzenie mienia. W dacie wypadku w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej pozwany zobowiązany był dodatkowo na mocy art. 446 par. 3 k.c. wypłacić najbliższym członkom rodziny stosowne odszkodowanie w przypadku znacznego pogorszenia się ich sytuacji życiowej. Ten obowiązek pozwany dopełnił wypłacając stosowne odszkodowanie. Zdaniem pozwanego żadną miarą nie można przyjąć, że w dacie wypadku pozwany w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej zobowiązany był do wypłaty najbliższym członkom rodziny zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci więzi rodzinnych. Środki ochrony przewidziane art. 24 par. 1 k.c. przysługują wyłącznie osobom bezpośrednio poszkodowanym czyli tym przeciwko którym skierowane było działanie sprawcze. Zdaniem pozwanego sprawca wypadku, w wyniku którego doszło do śmierci S. W. nie posiada legitymacji biernej w zakresie roszczeń powodów wynikających z naruszenia dobra osobistego, nie może więc odpowiadać na podstawie art. 24 par. 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. za szkody niemajątkowe. Jednocześnie pozwany podniósł, iż żądania powodów są rażąco wygórowane w stosunku do okoliczności faktycznych wskazanych w pozwie. Powodowie nie wykazali, aby więź łącząca ich ze zmarłą córką S. była szczególna, odbiegała od więzi rodzinnych łączących pozostałych członków rodziny powodów czy też od więzi rodzinnych w normalnie funkcjonującej rodzinie. Powodowie nie wykazali także, zdaniem pozwanego, by właściwą kwotą zadośćuczynienia za naruszenie ich dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnej z córką była kwota po 100.000 zł dla każdego z nich.

Pismem z dnia 28 maja 2013 r powodowie zmienili powództwo wnosząc zasądzenie od pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego na rzecz W. W. kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 26.04.2012 r do dnia zapłaty. W pozostałej części podtrzymali swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W nocy z dnia 9/10 sierpnia 2007 r w miejscowości C., gm. Ł. miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego śmierć poniosła S. W.. Sprawcą tego wypadku był D. G., który prawomocnym wyrokiem z dnia 28 października 2008r został uznany za winnego tego, że nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) z nadmierną prędkością nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych, na skutek czego zjechał na przeciwny pas ruchu i uderzył w idącą po lewej stronie drogi grupę pieszych, w wyniku czego na skutek odniesionych obrażeń śmierć poniosły W. S. i S. W., a P. J. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia podudzia i kolana prawego z otarciem naskórka, uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego, uszkodzenia łąkotki bocznej kolana prawego. (wyrok k. 15 – 16v)

Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym. (okoliczność bezsporna, akta szkodowe)

W dacie śmierci S. W. miała 17 lat, była uczennicą II klasy Technikum Logistycznego w Zespole Szkół (...) w M.. Na stałe zamieszkiwała razem z rodzicami. S. W. była osobą powszechnie lubianą, niezwykle pogodną i radosną, odznaczała się wysoką kulturą osobistą, chętnie pomagała innym. Po jej śmierci koleżanki i koledzy S. W. oraz wszyscy znajomi rodziny uczestniczyli w modlitwie różańcowej za spokój duszy dziewczynki, zgromadziło się około 100 osób, został zorganizowany marsz milczenia do miejsca, w którym zdarzył się wypadek. Powodowie byli zaangażowani w wychowanie córki. Uczestniczyli w jej życiu szkolnym, utrzymywali stały kontakt ze szkołą, uczestniczyli w zebraniach rodzicielskich. Ojciec S. W. należał do trójki klasowej. Powodowie oprócz córki S. W. mieli czterech młodszych synów. S. W. żyła w bardzo dobrych relacjach ze swoimi rodzicami. Pomagała matce rozprawiać kosmetyki w firmie (...), pomagała też w opiece nad najmłodszym bratem, który w dacie jej śmierci miał cztery lata. Córka była „oczkiem w głowie” powoda, uważał że chłopcy lepiej poradzą sobie w życiu. Powód po śmierci córki załamał się, miał myśli samobójcze, popadł w alkoholizm, czego konsekwencją była utrata możliwości zarobkowania w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Do chwili śmierci córki to na powodzie ciążył obowiązek utrzymania całej rodziny. Powódka zajmowała się domem i dziećmi i jedynie dorywczo podejmowała jakąś pracę. Po śmierci córki sytuacja uległa zmianie. Wszystkie obowiązki związane z utrzymaniem rodziny, opieką nad czwórką pozostałych dzieci musiała przejąć powódka, mimo ogromu bólu i cierpienia jakie odczuwała po śmierci jedynej córki. Tym samym sytuacja materialna rodziny uległa pogorszeniu. Rodzina zmuszona była korzystać z pomocy opieki społecznej. (opinia k. 33, k. 34, zeznanie świadka E. J. podczas rozprawy w dniu 27 lutego 2013 r, zeznanie świadka D. W. złożone podczas rozprawy w dniu 27 lutego 2013 r, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i decyzja o wykreśleniu z ewidencji działalności gospodarczej k. 67 – 68)

W dniu 11.03.2008 r pozwany wypłacił powodom odszkodowanie z tytułu szkody z dnia 10.08.2007 r w postaci zwrotu kosztów pogrzebu. (pismo k. 19 – 20). W dniu 12.08.2008 r pozwany przyznał powodom odszkodowanie z tytułu pogorszenia się ich sytuacji życiowej na skutek śmierci córki w wysokości 30.000 zł, z ustaleniem stopnia przyczynienia się S. W. w wysokości 20%. Tym samym powodom wypłacono kwotę 26.000 zł. (pismo k. 21 – 22)

Pismem z dnia 25.04.2012 r pozwany odmówił wypłaty powodom zadośćuczynienia za naruszenie ich dóbr osobistych w postaci zerwania więzi rodzinnych z córką, na skutek jej śmierci w wypadku drogowym. (pismo k. 17 – 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powodowie W. W. i G. W. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę w postaci naruszenia ich dóbr osobistych spowodowanych śmiercią córki.

Z uwagi na fakt, iż działanie sprawcy wypadku powodujące śmierć S. W. miało miejsce w 2007 r. powodowie nie mogą dochodzić zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. Przepis ten bowiem wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r., z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731). Ustawa ta, nie zawiera żadnych szczególnych unormowań intertemporalnych dotyczących przytoczonego przepisu. Tym samym nie można uznać, aby istniały podstawy prawne do stosowania treści tego przepisu z mocą wsteczną. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 10 listopada 2010 r. (II CSK 248/2010, LexPolonica nr 2497390, OSNC 2011/B poz. 44) najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Za zasadne zatem uznać należy stanowisko powodów, iż podstawę ich roszczenia stanowią art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Katalog dóbr osobistych, określonych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Przedmiot ochrony oparty na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest jednak znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane

jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 LexPolonica nr 2371235, OSNC 2010/C poz. 91, OSP 2011/2 poz. 15). Również w uchwale z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 (OSNC 2011/B poz. 42) Sąd Najwyższy, analizując skutki dodania § 4 do art. 446 k.c. uznał, że wzmacnia on pozycję najbliższego członka rodziny, jednak nie wyklucza stosowania także art. 448 k.c., przy czym na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne przysługuje najbliższemu członkowi rodziny za doznaną krzywdę także wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 k.c. jest bezprawne i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 grudnia 2002 r. V CKN 1581/2000 LexPolonica nr 361049)

Przyjęcie takiego stanowiska oznacza, że podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawcy, a więc zarówno w wypadku winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej. W przedmiotowej sprawie sprawca wypadku został prawomocnie uznany za winnego tego, że w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, czego skutkiem była śmierć córki powodów.

W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności uzasadniają żądanie powodów. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie jednoznacznie wynika, iż powodowie byli bardzo związani ze swoją córką. Potwierdzają to w swoich zeznaniach wysłuchani w sprawie świadkowie oraz treść opinii wydanych przez biegłą psycholog. Śmierć córki była dla jej rodziców zdarzeniem nieoczekiwanym, tragicznym i bardzo dotkliwym w skutkach dla całej rodziny. Zdarzenie to zmieniło strukturę całej rodziny, wywołało silne, przykre emocje. Powód po śmierci córki przeżywał żalobę ze wszystkimi jej stadiami takimi jak otepienie, tęsknota i żal, dezorganizacja i rozpacz, jednak bez ostatniego stadium reorganizacji. Żaloba powoda do dziś nie została zakończona. Rozmiar doznanych przez niego cierpień doznanych w następstwie śmierci córki był i jest znaczny. Do dziś nie poradził sobie ze stratą dziecka, nie uruchomił dojrzałych mechanizmów obronnych, nie uporał się z osobistym dramatem. Charakterystycznym symptomem jego nadal silnego cierpienia i bezradności są nawracające myśli samobójcze. Powoda dręczy powracający widok dziecka po sekcji zwłok, niepokoi go każdy sygnał karetki, czy nieobecność starszych synów w domu. Bardzo trudne są dla niego okresy przed świętami i w trakcie świąt. Od czasu śmierci córki powód nie radził sobie z emocjami. Nie był w stanie powrócić do pracy, przestał pracować na stałe, zrezygnował z prowadzonej działalności gospodarczej, nadużywał alkoholu. Pogorszyła się jego komunikacja z żoną, która musiała przejąć jego obowiązki w rodzinie. W chwili obecnej powód nie jest w pełni prawidłowo przystosowany w swoim środowisku, nie wypełnia ról życiowych na poprzednim poziomie, ujawnia objawy zaburzeń poznawczych, emocjonalnych i behawioralnych. Z uwagi na swój obecny stan psychiczny powód wymaga leczenia psychiatrycznego oraz opieki psychologicznej. Powyższe jednoznacznie wynika z treści opinii biegłej psycholog (k. 96 – 99). Powódka po śmierci córki S. przeżywała żalobę ze wszystkimi jej stadiami takimi jak otepienie, tęsknota i żal, dezorganizacja i rozpacz, a następnie reorganizacja. Początkowo rozmiar doznanych przez nią cierpień związanych ze śmiercią córki był znaczny. Powódka czuła ból, czuła jak pęka jej serce, nie wyobrażała sobie życia bez córki. Własne myśli były dla niej źródłem cierpienia. Nie mogła jeść w domu, czuła niepokój. Codziennie chodziła na cmentarz. Jednak dzięki dojrzałości osobowościowej i wysokim możliwościom adaptacyjnym powódka poradziła sobie optymalnie z tragiczną stratą jakiej doznała. Umiała nie tylko sama uporać się z osobistym dramatem, ale zając się najbliższymi i zaopiekować się nimi w jeszcze większym stopniu niż przed stratą dziecka. Powódka starała się nie przyjmować leków uspokajających w przekonaniu, że będzie je musiała potem odstawić,

aby normalnie funkcjonować. Nigdy nie skorzystała z pomocy psychologa i psychiatry. Przygotowała młodszych synów do rozpoczęcia roku szkolnego. Potem sama podjęła naukę i pracę. Do takich działań zmusiła powódkę także postawa jej męża, który po śmierci córki praktycznie wycofał się z życia rodziny. Powódka musiała zadbać o opiekę nad pozostałymi dziećmi, ich wychowanie i zapewnić byt materialny rodzinie. Obecnie powódka jest prawidłowo przystosowana w swoim środowisku, wypełnia wszystkie role, których się podjęła, nie ujawnia objawów zaburzeń poznawczych, emocjonalnych ani społecznych. Powyższe jednoznacznie wynika z treści opinii biegłego psychologa (k.100 – 103). Wydane w sprawie opinie są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne, znajdują potwierdzenie w treści zeznań występujących w sprawie świadków i złożonych dokumentów dotyczących sytuacji materialnej powodów.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż działanie sprawcy wypadku spowodowało naruszenie dóbr osobistych powodów poprzez pozbawienie ich więzi emocjonalnej z córką, możliwości uczestniczenia w życiu dziecka.

Oceniając zasadność wysokości żądania powodów wskazać należy, iż utrata dziecka nie podlega żadnej wycenie. Nie ma żadnych mierników, które pozwoliłyby ocenić wartość cierpienia matki i ojca po stracie dziecka. Zwłaszcza w sytuacji kiedy ta śmierć jest nagłą, nieprzewidziana, spowodowana wyłącznie działaniem osoby drugiej. Krzywda i cierpienie rodziców jest ogromne i nie można go przeliczyć na żadną wartość pieniężną. Tym samym zadośćuczynienie za taką krzywdę jest tylko pewnym surogatem, bo nie da się tej krzywdy inaczej naprawić. Życie ludzkie jest bezcenne. Tym samym zadośćuczynienie za krzywdę w postaci pozbawienia życia osoby najbliższej dla powodów nie może być niskie, bo doprowadziłoby do deprecjacji wartości życia ludzkiego. Zadośćuczynienie ma bowiem przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. W wyroku z dnia 3 czerwca 2011 Sąd Najwyższy stwierdził, iż skromny poziom życia danego środowiska czy danej rodziny nie może mieć znaczenia podczas ustalania wysokości zadośćuczynienia za cierpienie spowodowane śmiercią bliskiej osoby. (Wyrok Sądu Najwyższego, III CSK 279/2010, LexPolonica nr 2615917). Tym samym uznać należy, iż wysokość należnego zadośćuczynienia nie może mieć związku z sytuacją materialną strony powodowej.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie uzasadnionym jest zróżnicowanie kwot z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz każdego z powodów. Jak wynika z zeznań świadków oraz opinii biegłej psycholog rozmiar odniesionej krzywdy na skutek śmierci córki jest zdecydowanie większy u jej ojca niż u matki. Powód nie poradził sobie emocjonalnie ze stratą córki, wymaga terapii psychologicznej i psychiatrycznej. Tym samym zasadnym jest zasądzenie na jego rzecz od pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwoty 120.000 zł. W stosunku do powódki, która mimo ogromu cierpienia potrafiła poradzić sobie z sytuacją po stracie dziecka adekwatna będzie kwota 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu tak ustalone kwoty spełnią swoje zadanie jako kompensacja poniesionej przez powodów krzywdy. Kwoty tak ustalone w ocenie Sądu nie stanowią kwot nadmiernych w stosunku do rozmiaru doznanej przez powodów krzywdy. Wskazać w tym miejscu należy, iż kwoty zadośćuczynienia przyznawane przez Sądy w sprawach o ochronę dóbr osobistych – ochrony wizerunku często przewyższają dochodzoną pozewem kwotę, a zakres naruszeń dóbr osobistych w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie jest znacznie większy. Na wysokość zasądzonych kwot miała również wpływ postawa sprawcy wypadku, który nie wyraził skruchy, żalu za to co stało się na skutek jego zachowania jako kierowcy. Nie przeprosił powodów za swoje zachowanie i dramatyczne konsekwencje tego zachowania. Postawa sprawcy wypadku miała w tej sprawie dla powodów istotne znaczenie, wpłynęła bowiem na ich zwiększone poczucie krzywdy, co jednoznacznie wynika z ich wyjaśnień.

Orzekając o należnych odsetkach ustawowych od uwzględnionego powództwa Sąd miał na uwadze treść art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W ocenie Sądu pozwany przy zachowaniu należytej staranności mógł podjąć działania zmierzające do samodzielnego ustalenia wysokości szkody niemajątkowej jaką odnieśli powodowie na skutek śmierci córki. Stan faktyczny w tej sprawie był znany ubezpieczycielowi już w trakcie postępowania likwidującego szkodę. Żadne nowe okoliczności nie zostały wykazane w toku niniejszego postępowania. Tym samym zasadnym jest ustalenie początkowej daty biegu należnych odsetek od zasądzonych kwot od dnia wskazanego w pozwie.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie można uznać, aby córka powodów przyczyniła się do skutków wypadku. Jak wynika bowiem z treści wydanych w sprawie IIK 634/07 SR w Siedlcach opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego piesi, w tym córka powodów w chwili wypadku poruszali się nieprawidłowo, jednak skutki wypadku nie miały związku ze sposobem poruszania się pieszych. W ocenie biegłych, gdyby piesi poruszali się prawidłowo – szli nie obok siebie, a jeden za drugim, skutki wypadku z uwagi na prędkość samochodu, brak kontroli kierującego nad pojazdem byłyby takie same lub bardzo zbliżone. Tym samym brak jest podstaw do uznania, iż córka powodów przyczyniła się w jakimkolwiek stopniu do skutków wypadku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku. Z uwagi na uwzględnienie roszczeń powodów w całości Sąd obciążył pozwany zakład ubezpieczeń całością kosztów postępowania w tej sprawie. Tym samym Sąd obciążył pozwany zakład ubezpieczeń obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonych w toku postępowania kosztów tj. nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz kosztów opinii biegłego psychologa. W zakresie kosztów procesu należnych od pozwanego na rzecz powodów Sąd uwzględnił poniesione przez nich koszty opłaty sądowej oraz koszty zastępstwa procesowego zgodnie z treścią par. 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.